

N. 117.

Kundgjørelse.

Det Norske Folk vil af vedfølgende Noter, berede mellem Os og de allerede Magters Gesandter, erfare Udfaldet af Underhandlingerne, som have fundet Sted, for at forekomme Krigens Udbrud mellem Sverrig og Norge. Vi have den Overbeviisning, at der fra Vor Side er tilbudt alt hvad der kunde tilbydes, for uden Opofrelse af Nationens og Vor egen Ære, at undgaac en for Norden betraggende sig. Vi ere maastee gaaet videre end det Norske Folk i Almindelighed vil billige, i det Vi have viist Os villig til med Selvopofrelse at frasige Os, og i Folkets Hænder at nedlægge de Rettigheder, som dets Ellid skjenkede Os, saafremt et Storthing, der ene kunde bestemme Rigets Skæbne, erkjendte, at en constitutionel Forening med Sverrig, som kunde sikke det Norske Folk Rettigheder og Fordele, var at foretrække for et fortviblet Forsvar mod Europas mægtige Stater forenede mod Norge.

Aldrig har egen Fordeel eller Herskesyge ledet Vore Handlinger; Vi have kun villet det Norske Folks Held, og den tilbudte Opofrelse af

Læst d. 11. 1789.

NS fol 101
83gn 05051

personlig Tilfredshed var, under den Forudsætning, at denne muligen ogsaa kunde lede til Folkets Held, det største Beviis herpaa, som Vi formaade at give Vort Folk og de Magter som talede til Norge.

Smidlertid ere Vore Bestræbelser for at forekomme Krigens Udbrud blevne frugtesløse. Den Svenske Regjering har, under Skin af at ønske Fred og at ville bevilge Paabensstilstand, fordret som Vilkaar for samme en ubetinget Erklæring af Os, at Vi fra denne Stund af nedlagte Kro-
nen, samt at Svenske Tropper skulde besætte Fæstningerne. Vi ville og Vi kunne aldrig svige Vort Eed og Pligt mod det Norske Folk; Vi kunne ei indvilge i Fæstningernes Overgivelse til de Svenske Tropper, hvilket
jaa aldeles strider mod National-æren og den offentlige Mening. Vi troe, at have handlet overeensstemmende med Vort første Pligt og med Folkets Ønske, ved at afslaa disse forhaanende Vilkaar.

En Følge deraf vil være, at Krigen, som de Svenske den 27de have begyndt, ved at besætte Hvalserne, som Rosflotillen, efter Vort Befaling, og uden Tab forlod, vil fortsættes, og store Dødsfælder og Savn vil fordres af Vort elskede Folk, for at bestaae i samme mod talrige Fiender; men Vi forlade Os trygt paa Vort troe Folk, at det vil vide at hævde sin Ære, og med Samdrægtighed og Uforsagthed at modstaae de fiendtlige Stærker, som ville kuldkaaste dets Selvstændighed og

Frihed. — Vi opfordre Folket til, at lægge for Dagen, at Rigsforsam-
lingens høitidelige Erklæring af 19de Mai: heller at ville døe, end at
foretrække Slavelænker, var talt i Folkets Mand. — Enhver Normand
vise sig sit Navn og sine Forfædre værdig.

Paa Gud og paa vor retfærdige Sag ville Vi forlade Os trygt, og
vente tidlig eller sildig Forløsning af den Almægtige, naar Vi fremdeles
handle som Vor Samvittighed, Vor Eed og Pligt byder Os.

Givet i Moss, den 28de Juli 1814.

Under Vor Haand og Rigets Seigl.

Christian Frederik.

(L. S.)

v. Holten.

Trykt hos Jacob Lehmann i Christiania.